

van diófájaaa? – susogja.
dióóóó!

csontvezetés

nem várja, hogy elsőre megértsék.
szavai először a hallásküszöbön buknak el.
aztán az idegenkedésen.
mintha ráolvasást mondana,
úgy dermedek meg.
minden szót úgy ejt, mint varázsigét.
nem csap emberi zajokat.
csak a fákat hallja.
lombhangja van a süketnéma öregasszonynak.
mozdulatai is a fák szélben.
nem mikor az ágak hajlanak.
hanem mikor az egész törzs.
egész teste őszi hangutánzás.
nem habókos öregasszony:
legfőbb méltóság.
nem is kopog az ajtómon.
minek kopogjon, ha nem hallja a saját kopogását?
ahogy mások hangját sem.
a sajátját is csak csontvezetéssel.
nem kopog, mégis kinyitom az ajtót.
úgy, mintha mögöttem
a váróterem helyett egy udvarra jutnék.
az udvarra, ahol az a diófa áll.

van diófájaaa?
dióóóó!

honnan tudja melyik kertre nyílik az ajtó?
az élet és halál kettévált higanyszál a hangvilla ágán.
ugyanaz a láz.
mintha hangom eddig csak felvételtől ismertem volna.
a halál lenne az életben az itt és most?

van diófájaaa?
dióóóó!

58

légvezetéssel nem ér hozzá hangom:
nincs.
csontvezetéssel talán ebben a szóban sincs tagadás?
valami érthetővé teszi az öregasszony susogását.
valami, ami úgy erősít, hogy halkít.

van diófájaaa?
dióóóó!

anyám szarvas koponyát temetett az ól mellé.
a homlokdudorból kinőtt hatalmas
diófa fényt hasított az ég felé.
ahogy másztam mindig magasabbra. sosem tört alattam.
egyszer mozdult a szarvas szikkadt feje a föld alatt.
mikor már irdatlan lett a súly, ami homlokát nyomta.
éretlen termés, hulltam. még csak el sem ájultam.
de bevonta a fényt egy tapadós szurok-árnyék.
azóta érzem tarkómon a halál
diótörő-szorítását minden kacagásnál.

van diófájaaa?
dióóóóó!

őszi hangutánzást az ősszel kilőtt vad emberivé tagolhat?
a halál az életről nem a végső mentett változat.
búcsúzáskor még egyszer megrezdül a szarvas koponya:
köszönööööm, hogy nem nézett bolondnaaaak!